

Zuster André

Het wonderlijk verhaal van een zeer oude zuster

Ik zie haar foto in een lang bericht van Vatican News, het persagentschap van het Vaticaan en kan mijn ogen niet van haar afhouden. Het is zoiets als liefde op het eerste gezicht. Op de foto ziet ze er klein en tener uit. Ze zit wat voorovergebogen en glimlacht. In het bericht wenst ze het nieuwsbureau geluk met zijn 90ste verjaardag. 'Wat zijn jullie nog jong', zegt ze. 'Pas 90 jaar!'

Jong? Tja, wat je jong noemt... Maar zuster André mag dat zeggen. Onlangs, op 11 februari werd zij 117 jaar. En daarmee is zij niet alleen de oudste religieuze van Frankrijk maar ook de oudste inwoner van Europa. Als wereldburger wordt ze alleen geklopt door de Japanse Kane Tanake die op 2 januari 118 werd.

Dat ze als kloosternaam het mannelijke 'André' koos, heeft, zo legt ze in een ander artikel uit, te maken met het feit dat haar broer André helemaal van zijn sokken werd geblazen toen hij vernam dat zij naar het klooster zou gaan.

Ze woont nu in Toulon, in een rusthuis voor religieuzen. Een paar weken geleden kreeg ze corona, was erg ziek maar doorstond het allemaal zo goed dat de Franse pers daar met veel respect melding van maakte. Inmiddels is ze ook weer haar glimlachende zelf. Haar medezusters prijzen haar vinnigheid, haar heldere geest, de goede relaties die ze met iedereen onderhoudt. Ze geniet iedere dag van haar glaasje wijn en houdt zich via de radio dagelijks op de hoogte van de binnen- en buitenlandse actualiteit en dat, zo zegt ze zelf, bepaalt mede het ritme van haar gebedsleven. Dat ze in een rolstoel zit en blind is, lijkt haar weinig te deren.

Ze werd geboren in 1904 als Lucile Randon, maakte de twee wereldoorlogen mee en beleefde het pontificaat van tien pausen: gaande van Pius X tot de huidige Franciscus.

Bij haar geboorte wees niets erop dat ze in een katholiek klooster zou belanden. Haar ouders waren protestanten, haar grootvader was predikant. Ze bekeerde zich tot het katholicisme en trad op haar veertigste in het klooster. Ze werkte 28 jaar in het ziekenhuis van Vichy waar ze voor bejaarden en wezen zorgde.

Toen ze 115 werd kreeg ze van paus Franciscus een paternoster cadeau. In interviews had ze het over haar bewondering voor hem. Ze vindt hem zeer moedig. 'Ik bid voor hem, hij bidt voor mij', zei ze in Vatican News, dat ook wist te vertellen dat paus Franciscus net hetzelfde over hem en haar had gezegd.

Ik heb de foto van zuster André, geprint en uitgeknipt. Ze is een tijdgenote van mijn moeder en dat scheidt een band. Ze groeiden wel op in een ander land, in een ander gezin – protestants, versus katholiek – maar ik heb het gevoel dat ze elkaar zouden begrepen hebben. In mijn droom ga ik, als 'jonge' 89-jarige, bij haar op bezoek, samen met mijn moeder.

Hun beider foto's zullen me een beetje moeten troosten.

T.S.